

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

2. Prælatorum, & Confessariorum Regularium potestas ad absolvendum
sæculares.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

minis, dare facultatem absolventi à reservatis suo subdito, & deinde, regimine abbicato, absolvi à dicto olim subdito suo à reservatis, fortè commissis in tempore, vel post tempus, quo regebat?

Respondeo. Id univèrsaliter de omnibus Superioribus exagitat De Lugo de pœnit. dub. 16. à num. 4. quia res cum lata sit, sufficit hunc tibi Doctorem indicasse.

CIRCA NOVITIOS.

Satis explicui suprà c. 1. à n. 5. quoniam absolvere valeat Novitios à reservatis: quare ergo in hoc argumentum cadunt illine pete.

CIRCA ITER AGENTES.

11. De hac re in univèrsum egi in *Tract. de Approb. Confess.* & videri potest Suar. t. 4. de Relig. v. 8. l. 2. c. 17. Additur & Alesan. Tamb. de iure Abb. t. 2. dub. 6. quæst. 6. De Lugo de pœnit. d. 1. §. sec. 6. à num. 100. Quint. de pœnit. §. 12. Quare illud duntaxat, quod in hunc locum remitti de quodam peculiari jure nostræ Societatis superest explicandum.

CIRCA ITER AGENTES, IN SOCIETATE.

12. Habe, in ipsa fronte hujus argumenti verba Ordinationis nostræ hac de re sic disponentis, cap. 6. de cass. refer. v. n. 6.

13. De iter agentibus (ait) quando ad aliquem Societatem locum diverunt, potest à reservatis Ordinarius loci illius Confessor absolvere, aut si is haberi non possit, quilibet alius Societatis Sacerdos approbatus, aut si is quoque desit, niam externus.

14. In omnibus tamen his casibus cum onere, & obligatione, ut se sistant postmodum Superiori suo, ad quem iuri, vel reditu sunt, eique, aut alteri de ejus licentia confiteantur.

15. Si vero accidat, ut aliquis tanquam hospes sit in aliquo Collegio, diu tamen ibi moraturus (puta spatio unius, aut alterius circiter mensis) si eo tempore in casum aliquem remanere non incidere, poterit ac debet absolvi à Superiori illius loci, in quo est, vel de ejus licentia, tanquam si proprius esset ejus subditus, sine obligatione sistendi se Superiori illius loci, ad quem propriè pertinent.

16. Hactenus Ordinatio. De qua multa Suarez, loc. c. & dub. 10. de pœnit. sec. 5. De Lugo loc. cit. Quintan. loc. c. Castrop. de pœnit. part. 5. n. 9. Torr. Valsq. lo. Sanch. apud Quintanad, aliique. Tu breviter nota Primò, obligationem esse, ut iterum confitearis peccata illa reservata. ut habet Ordinatio num. 27. allata. Neque obstat non posse obligari quempiam ad confitenda bis eadem peccata, non obstat, inquam, quia ad hoc respondent variis modis prædicti Doctores, sed planior est illa res. Quò, quam asserit ex R. P. Mutio Generali. De Lugo, non posse quidem ab alio obligari quempiam ad iteratam Confessionem ejusdem peccati, sed posse se ipsum ad illam obligare, ut fit in casu nostro, in quo ipsemet pœnitens se obligat, & quidem voluntariè; cum enim ipsi offeratur commoditas illius absolutionis, ea lege, ut voluntarie acceptet iterum idem peccatum confiteri, ut ipse, ut ea commoditate fruatur, acceptet, voluntariè acceptat. Lege id apud De Lugo. l. c. n. 16. iuncto n. 128.

17. Nota secundò, etiam si Confessarius hunc pœnitentem non admonet de hac obligatione, ipsi tamen accedendo ad talem Confessionem, illaque fruendo, obligationem acceptare. Vnde semper obligatur sub mortali (est enim res gravissima) illam ponere.

18. Nota tertio, prædictum Pat. Mutium explicasse apud De Lugo loc. cit. non esse Societatis mentem, eam facultatem dare, quando subditus ex industria, eo ipso sine facit iter, aut alias iter facturum, ex industria, Confessionem differt, ut possit in ipso itinere absolvi. Addit, nec posse etiam in itinere adire externos, cum adirent proprii.

19. Nota quarto, hæc dicta esse de casibus reservatis

Quare, si dictus Pœnitens iter agens, servando Ordinationem prædictam, confiteantur alia non reservata, non habet dictam, ut habet Suar. t. 4. de Relig. v. 8. l. 2. c. 17. n. 10. obligationem se sistendi superiori, nec iterum ea non reservata confitendi, quia, quoad non reservata, non limitatur, ut detur Absolutio cum dicto onere.

20. Nota quintò, Castrop. loc. c. qui etiam citat Suar. asserere, se propendere ad dicendum, nostrum, qui iter agit, quando moratur, etiam per breve tempus, ubi adest Confessor Ordinarius Collegii, in quo ipse moratur, non posse absolutionem obtinere à suo socio, quamvis hic forte esset Confessor Ordinarius Collegii iter agentis. Ratio est, quia prædicta nostra Ordinatio allata n. 28. præscribit, ut hospes absolvatur à Confessario Domus, quando is hospes in ea domo commoratur, etiam pro brevi tempore. Licet ergo (ait Castropalaus) consuetudo obtinuerit, posse à tali socio absolvi alios Religiosos iter agentes, non tamen poterit Religiosus noster. Hæc ille. Scio Quint. de pœnit. sing. 12. concedere posse, sed prædictam rationem nequaquam solvit.

21. Dices pro Quintanad. In cit. manuscr. Ref. Gen. V. Confess. §. 6. n. 2. & 1. stare duo responsa Nost. Pat. Generalis, Ecce illa, Primum. Si nullus sit inter eos (iter agentes) reliquorum Superior, & non nisi ad breve tempus, v. g. octo dierum in alieno Collegio moraturi sunt, possunt confiteri, vel Superiori illius loci, vel Ordinario illius, vel ei, cui ex nostris in itinere consuebantur. Lugo. Provinc. 1579.

Alterum. Quando duo Sacerdotes simul mittuntur foras, debent sibi invicem confiteri, nec possunt alteri, etiam si de nostris in itinere forsan occurrerent. Si per Collegium al. quod transierint, in eoque quiescant aliquot diebus, potest etiam unus alteri confiteri, licet non debeat, C. Tol. l. c. 1618.

22. Respondeo, Hæc responsa particularia, nec nobis authentica, non posse prævalere supra Ordinationem publicam, & authenticam, sed juxta hanc debere illa reformari.

23. Peres, si prædictus in itinere absolutus à reservatis, deinde legitimum suum Superiorem, sive per se, sive per alium conveniret, & patefaceret reservatum in genere, reciperetque pœnitentiam, vel remedia prout Superiori visum fuerit, sed obtineret remissionem obligationis iterum peccatum illud confitendi, securusne esset pœnitens recipiendo ejusmodi remissionem, & Superior illam concedendo? Ratio dubitandi est, quia Ordinatio n. 27. allata præscribit iteratam Confessionem, quam hic pœnitens in prædicto casu non ponit.

24. Respondeo, Quamvis id apud neminem legerim, puto tamen verumque securum fore. Nam pœnitens jam fuerat in itinere directè absolutus ab illis peccatis, & ex alio capite jam legitimus Superior remittit illi liberè eam obligationem iterum confitendi. Ipse autem Superior securus item erit, quia ejusmodi tota causa ad ipsum pertinet. Quare poterit prudenter judicare sic sufficienter ordinationi satisfactum esse. Ita, inquam, puto, salvo meliori iudicio, cui libenter me subijcio.

25. Denique habet hic, & illud Responsum ad iter facientes pertinens in præd. Respons. V. Confess. §. 6. numer. 1. & 9.

Si inter eos (inquit) qui iter faciunt, sit Ordinarius eorum Superior, v. g. Rector, Provincialis, potest in alieno Collegio audire suorum subditorum Confessiones, si velit.

§. II. Prælatorum, & Confessariorum Regularium potestas ad absolvendum Saculares, Remissivè.

1. Satis de hac potestate nos egimus Lib. 1. method. Confess. cap. 7. Vide multa apud Castropalaum som. 3. l. 4. de voto Relig. obed. p. 8. num. 12. ubi etiam quoad alias penas. Quare vnum tantummodo occurrat monendum. Ut, quamvis aliquando possint Religiosi Mendicantes absolvere nominatim excommunicatos pro foro Confessionis, modo ibidem à nobis explicato, non debeant tamen

tamen passim id facere sed remittant Poenitentem ad suum Episcopum, vel ejus licentiam exoptant. nimirum, ne veniat in contemptum ejus jurisdictionis. Quod si rationabilis adsit causa, ut si nimis Episcopus distat, aut licentiam negat, tunc enjuncto absolvi pro foro interno ejusmodi poenitens poterit, si alias, est dispositus, nec per ipsum stat, quo minus a suo Praelato absolutionem pro foro externo obtineat. Consonant huic monitioni ea, quae de Bulla Cruciatæ dicuntur inferius cap. 13. num. 19.

CAPVT XII.

De Delegatione, seu Potestate simplicis Sacerdotis in casu necessitatis, ad absolvendum.

Conceditur simplici Sacerdoti posse absolvere ab omnibus casibus & excommunicationibus quomodocunque reservatis. Primum, in articulo, seu proximo, & probabili periculo mortis, & ex Castrop. loc. mox citando, etiam dubio. Secundum, in impedimento perpetuo, quo poenitens convenire Superiorem non potest. Tertio, in aliqua alia urgente necessitate, & quidem cum quibusdam oneribus, ut mox explicabimus per suos paragraphos.

§. I. In articulo, seu Periculo mortis.

1. Elebris est quaestio, an in dicto periculo poenitentis, quilibet, quamvis simplex Sacerdos valide, & licite possit eum directe absolvere ab omnibus casibus, & excommunicationibus etiam ob haereticum contractis; nam non posse à suspensione vel interdictione, docemus omnes cum De Lugo de poen. dub. 20. num. 203.

Quo possit, absente legitimo Confessorio (& quoad excommunicationes, quas dictus Sacerdos absolvere alias nequit, imponentes onus comparandi, quod mox §. 4. a n. 2. explicabitur) nunquam fuit dubium, ut videbis, at, hoc praesente, maxime controversatur inter Doctores, & duplex est de more sententia.

2. Prima, quam cum multis, mox citandis, sequutus sum in opus. meth. Conf. lib. 3. cap. 7. §. 1. num. 1. & nunc iterum sequor, affirmat. Ratio potissima, & veluti Achilles nunquam evincendus, ducitur ex Tridentino, sess. 14. cap. 7. De casib. reservat. sic absolute pronuntiant.

3. Pie admodum ne hac ipsa occasione reservatorum, alius, quis pereat in Ecclesia Dei custodiam semper fuit, ut nulla sit reservatio in articulo mortis, atque adeo omnes Sacerdotes, quoslibet poenitentes, à quibusvis poenitentis, casibus & Censuris, absolvere poterunt.

4. Quae verba adeo sunt clara, ut nimis immerito Turr. in Censur. Theol. dub. 77. dixerit, hanc sententiam esse improbabilem, saltem enim auctoritas tot insignium Doctorum eam sequentium, tam valido Tridentini testimonio vallata, non debuit nota improbabilitatis innuiri; Eam inter ceteros tenent Navarrus, Sà, Ledesma, Rodriq. Vega, Henriq. apud Marchinum, de peste cap. 3. P. Horr. de fide, d. 84. sess. 8. alique quos refert Diana, part. 5. Res. 5. & tract. 3. res. 65. & Castrop. t. 1. tr. 4. d. 4. p. 3. §. 5. n. 8. cum Barbosa, Sairo, Reginaldo, aliisque quos refert De Lugo, de poen. d. 18. sec. 2. n. 23. quibus addantur Vericelli tr. 2. q. mor. 25. Leand. de poen. tr. 5. d. 11. q. 18.

5. Confirmatur Primum, quia Tridentinum non addit (si desit copia legitimi confessorii) cur igitur non addere velimus? cum solemnitas sint illa axiomata: Vbi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus, Quod voluit lex, expressit: Beneficium Principis, ubi nullum est alterius praesudicium, est late interpretandum. Quae sunt in favorem animae, non sunt restringenda.

6. Confirmatur secundum; nam ipse Castropalaus

l. 6. alique plures, qui nostram sententiam non recipiunt, adhuc nostram vocant probabilem.

7. Confirmatur tertio, quia negatio est naturalis omnia removens: cum igitur Tridentinum dicat, nulla est reservatio, & c. omnem omnino, & c. bulamque Circumstantis reservationem tollit, articulo.

8. Confirmatur quartum, quia illud argumentum, quod pro hac sententia loco citato, olim adductum non probabilem solum eam reddit, ut ibidem dixi, sed re melius considerata, reddit moraliter certam.

Argumentum autem breviter est huiusmodi. Non potest negari hanc sententiam nostram esse probabilem, ut fatetur ipse Castrop. l. c. n. 8. & 9. & tractatus Doctores à De Lugo l. c. adducti, & plures à Vericelli citando: sed in iurisdictione probabili, sententia communis, quod Ecclesia dat iurisdictionem, ergo praedicta iurisdictione non erit amplius probabile, sed certa. Minorem huius argumenti, praeterquam quod nos eam ex communi consensu firmamus, lib. de poen. c. 4. §. 8. Tandem probat ipse idem Castrop. eodem t. 1. d. 2. de conse. opin. part. 5. num. 9. cum Vericelli tr. 2. quest. mor. 25. & Dicast. 7. §. 4. part. 1. dub. 14. a n. 368. afferentes Suarez, Lessium, Thome Sanchez, Basilium de Leone, Coninch, Bonacina, aliosque qui affirmant, operanti ex opinione probabili, quia scilicet quis probabiliter iudicat, se habere iurisdictionem, statim de facto ab ipsa Ecclesia iurisdictionem certo confertur. Hoc argumentum latius, & cum magna contentione prosequitur, idem Vericelli loco citato.

9. Sed jam secunda sententia negat; eam enim amplam potestatem pro illo articulo addit ad eam iurisdictionem, quo legitimus desit Confessor, vel si ad iurisdictionem audire. Ita tenet Sanchez & ab ipso citati lib. 2. in decal. c. 13. n. 7. Rosella, Sylvestri, Armilla, Varruvias, Catechismus Pii V. Grassius, Gutierrez, Zabrano, Sotus, Suarez, Valentia, Molina, Azor, alique. Ita etiam Bonacina, Coninch, Oreguia, quos citat sequiturque De Lugo d. 28. de poen. n. 21. Ita tenent etiam Castropalaus t. 1. tr. 4. d. 4. p. 3. §. 5. n. 9. alios citant.

10. Tria nihilominus concedunt nonnulli cum hoc, l. c. n. 14. ex fideatoribus huius secundae sententiae, modo si morti proximus, laborans casibus, excommunicationibus reservatis, non possit per se absolvere, nec nire potentem absolvere ab his, ipsum non tenet litteras, vel Nuntium ab eo petere facultatem, ut absolvat, quia id nimis est grave, & affert periculum animae: quare tunc poterit absolvi à quocunque simplici Sacerdote.

11. Secundum, nec eundem teneri sumere Bullam Cruciatæ, ut sic possit à dictis reservatis absolvi, hoc est medium extra ordinarium.

Tertium, si quando dubitatur an possit adesse Confessor legittimus, tunc posse simplicem Sacerdotem, tunc proximum à dictis reservatis absolvi; quia in eo modi dubio praesumitur Ecclesia iurisdictionem Confessorio conferre. Quod si superveniet legittimus Confessor, poterit nihilominus simplex Sacerdos Confessionem inceptam finire, & absolutionem impendere, quia causa jam crepta est.

12. Porro plurimae afferuntur rationes pro hac secunda sententia, quas invenies praecipue apud De Lugo & Castropalaum citatos. Ego duas, quae sunt difficiliores hic proponam, & solvam; ceteras quilibet poterit in Theologicis versatus poterit, ut mihi videtur facile diluere.

13. Prima ratio quam affert De Lugo, ut ejus ratio pareat, ut sic induci poterit. Nullus, quamvis in articulo mortis, (nisi sub onere se praesentandi Superiori, vel legitimo Delegato, cum primum poterit absolvi) poterit absolvere communicationibus reservatis (nam in casibus, & quoad reservatis, non videtur hoc onus, ut mox dicemus, supponit Pontifex non posse poenitentem, si ante poenitentiam